

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Bilat Trading, s.r.o.**, se sídlem Pod Novým lesem 32/84, Praha 6, zastoupené JUDr. Vladimírem Kubátem, advokátem se sídlem Mezibranská 1579/4, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v zahájení a vedení daňové kontroly, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2023, č. j. 6 A 52/2022 - 93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný u žalobkyně zahájil oznámením ze dne 20. 4. 2022, č. j. 3509423/22/2005-62561-108479, daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2021, listopad 2021, prosinec 2021 a leden 2022 v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od blíže určených dodavatelů žalobkyně.

[2] Žalobkyně se proti zahájení a vedení daňové kontroly bránila zásahovou žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V žalobě namítala nedostatek místní příslušnosti žalovaného, porušení povinnosti žalovaného sdělit důvody

zahájení daňové kontroly, absenci výzvy podle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), nadužívání institutu daňové kontroly žalovaným, šikanózní postup a zneužití pravomoci.

[3] Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Daňovou kontrolu zahájil příslušný finanční úřad, jelikož v případě žalobkyně je dána místní příslušnost Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, nikoli místní příslušnost konkrétního územního pracoviště. To, že žalovaný daňovou kontrolu zahájil a následně vedl prostřednictvím jiného územního pracoviště než toho, v jehož obvodu má žalobkyně sídlo, není porušením místní příslušnosti a nemůže být ani považováno za projev svévole či šikany. Městský soud dále odkázal na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS –st. 33/11, které překonalo předchozí názor obsažený v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, a potvrdilo zákonnost namátkových daňových kontrol. Pokud lze uskutečnit daňovou kontrolu, aniž by správce daně disponoval konkrétním podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své daňové povinnosti, není podle městského soudu postup správce daně možné pokládat za svévolný jen proto, že nesdělil daňovému subjektu důvody vedoucí k zahájení daňové kontroly.

[4] Z obsahu správního spisu ani vyjádření účastníků řízení městský soud nezjistil informace, které by nasvědčovaly tomu, že žalovaný měl dostatek informací k tomu, aby mohl daň vyměřit a měl tak před zahájením daňové kontroly vydat výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Ani námitka žalobkyně ohledně souběžně probíhající daňové kontroly za jiné zdaňovací období nebyla v řízení před městským soudem úspěšná. Samotná skutečnost, že žalovaný dosud neskončil jinou daňovou kontrolu prováděnou u žalobkyně, nevede k závěru, že institut daňové kontroly nadužívá a provádí ji šikanózně. Námitkami týkajícími se této jiné daňové kontroly, zahájené dne 21. 6. 2021, se městský soud odmítl zabývat, jelikož by tím překročil meze dané žalobou a rozhodoval by o jiném zásahu, než který jí byl vymezen. Konečně ani ze souhrnu jednotlivých námitek městský soud nedovodil, že by byl postup žalovaného nezákonným.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že daňovou kontrolu prováděl místně příslušný finanční úřad. Daňovou kontrolu měl správně žalovaný zahájit a vést prostřednictvím územního pracoviště, v jehož obvodu má stěžovatelka sídlo. Nezákonnost rozsudku městského soudu spatřuje i v tom, že se dostatečně nevypořádal s jejími námitkami o porušení zásad vstřícnosti, přiměřenosti, účelnosti a rovnosti při volbě územního pracoviště, které má daňovou kontrolu uskutečnit. Z těchto zásad podle stěžovatelky vyplývá jednak příslušnost územního pracoviště co nejbližší sídlu daňového subjektu, jednak také povinnost žalovaného volbu konkrétního územního pracoviště odůvodnit.

pokračování

[7] Stěžovatelka má dále za to, že žalovaný měl povinnost k její žádosti sdělit důvod zahájení daňové kontroly, jakož i to, že se jedná o kontrolu namátkovou. Podle stěžovatelky navíc městský soud přiznává, že existovaly konkrétní důvody pro zahájení daňové kontroly, a nešlo tak pouze o kontrolu namátkovou, jak tvrdí žalovaný. Stěžovatelka rovněž vytýká městskému soudu, že se nevypořádal s názorem právní doktríny vyjádřeným v komentářové literatuře, na kterou žalobkyně v souvislosti s uvedenou argumentací odkázala.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem ani pokud jde o závěr, že žalovaný neměl před zahájením daňové kontroly povinnost vydat výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu, tedy vyzvat stěžovatelku, aby podala dodatečné daňové přiznání. Taková povinnost byla podle názoru stěžovatelky potvrzena i judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesením rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55 (č. 3566/2017 Sb. NSS).

[9] Závěrem stěžovatelka zopakovala svoji argumentaci z řízení před městským soudem a upozornila na souběžně probíhající a dosud neskončenou daňovou kontrolu, která byla zahájena žalovaným dne 21. 6. 2021. Městský soud se nedůvodně odmítl zabývat námitkami stěžovatelky směřujícími proti této daňové kontrole. Přestože se jedná o jinou daňovou kontrolu, než proti které směřovala žaloba, soud se měl zabývat nedostatkem místní příslušnosti i v tomto případě a měl zohlednit námitky stěžovatelky o možném postupu správce daně *ultra vires*.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Místně příslušným správcem daně stěžovatelky je Finanční úřad pro hlavní město Prahu (tj. žalovaný) jako celek, a nikoliv jeho konkrétní územní pracoviště. Zahájení daňové kontroly bez existence konkrétního podezření a odůvodnění je v souladu se zákonem (§ 85 odst. 1 a 5 daňového řádu) a nemělo tak znaky svévole a šikanózního jednání. Městský soud jednoznačně konstatoval, že ze správního spisu ani z vyjádření účastníků není patrné, že by žalovaný měl informace nasvědčující možnosti dodatečného vyměření daně, a neměl tak povinnost vydat výzvu k podání dodatečného daňového přiznání předtím, než zahájil daňovou kontrolu. Žalovaný proto nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že se městský soud s jejími námitkami dostatečně nevypořádal. To stejné platí i pro námitku žalobkyně o nadužívání institutu daňové kontroly a šikanózním postupu žalovaného. Městský soud posoudil jednotlivé úkony žalovaného samostatně i v jejich vzájemné souvislosti, a jeho rozsudek tak není nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, je přípustná, byla podaná včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatelka v kasační stížnosti z velké části opakuje námitky uplatněné již v řízení před městským soudem. Účelem řízení o kasační stížnosti však není obsírně vyvracet opakující se a prolínající argumentaci, kterou se již dostatečně zabýval městský soud v napadeném rozsudku. Proto bude Nejvyšší správní soud v případě opakujících se námitek, které nijak konkrétně nepolemizují se závěry městského soudu, pouze odkazovat na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se i věcně ztotožnil.

III.1 K místní příslušnosti žalovaného

[14] Městský soud dospěl k závěru, že daňovou kontrolu prováděl místně příslušný finanční úřad. Odkázal na § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého se místní příslušnost správce daně u právnické osoby řídí jejím sídlem. V případě stěžovatelky, jejíž sídlo se nachází na území hlavního města Prahy, je proto místně příslušným správcem daně Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Územní pracoviště finančního úřadu vykonávají činnost v rámci působnosti finančního úřadu, a jednání územního pracoviště je tedy vždy jednáním příslušného finančního úřadu. Daňový řád ani žádný jiný právní předpis neobsahuje pravidlo, na jehož základě by bylo možno určit konkrétní územní pracoviště, které má vykonat konkrétní daňovou kontrolu. Z obsahu správního spisu městský soud nezjistil, že by postup žalovaného spočívající v zahájení a vedení daňové kontroly vedl k ne hospodárnému průběhu kontroly či k neúměrnému administrativnímu zatížení stěžovatelky. Ta ostatně ani v žalobě neuváděla, v čem by jí skutečnost, že daňovou kontrolu vede jiné územní pracoviště, měla zvýšit náklady či jinak omezit její práva.

[15] Podle stěžovatelky měl daňovou kontrolu žalovaný zahájit a vést prostřednictvím územního pracoviště pro Prahu 6 (namísto územního pracoviště pro Prahu 5). Svoje tvrzení opírá stěžovatelka o skutečnost, že má v obvodu uvedeného pracoviště sídlo. Nadto měl žalovaný podle stěžovatelky povinnost volbu konkrétního územního pracoviště zdůvodnit, což plyne ze zásady vstřícnosti, přiměřenosti, účelnosti a rovnosti. Stěžovatelka dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18) k delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti podle § 18 odst. 1 daňového řádu.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že místně příslušným správcem daně je Finanční úřad pro hlavní město Prahu, a nikoliv jeho konkrétní územní pracoviště. To ostatně vyplývá i z rozsudku kasačního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, na který odkazuje sama stěžovatelka: „V odůvodnění pak sice uvedlo, že správa daní vykonávána územním pracovištěm bude hospodárnější a efektivnější, nicméně místní příslušností je nadán správce daně, a tím je konkrétní finanční úřad. Ke dni 31. 12. 2012 finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, zanikly a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. „Staré“ finanční úřady jsou v současné době územními pracovišti, která však nejsou samostatnými správními orgány, nýbrž jsou součástí finančních úřadů. Územní pracoviště spadají pod jednoho správce daně, tedy pod jeden finanční úřad, který se v rámci vnitřního rozdělení člení jednotlivá územní

pokračování

pracoviště. Jinými slovy, v případě stěžovatelky byla místní příslušnost delegována pouze na finanční úřad, nikoli na konkrétní územní pracoviště.“

[17] K tomu lze navíc uvést, že daňovou kontrolu může zahájit v rámci vybrané působnosti podle § 10 odst. 4 ve spojení s § 8 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o Finanční správě“) dokonce kterýkoliv finanční úřad. Na pravidla obsažená v zákoně o Finanční správě je nutné nahlížet jako na zvláštní úpravu k úpravě místní příslušnosti v daňovém řádu. Pravidla místní příslušnosti v daňovém řádu se proto aplikují pouze na obecnou působnost finančních úřadů (§ 10 odst. 1 a 2 zákona o Finanční správě), nikoliv na jejich působnost vybranou (§ 10 odst. 4 zákona o Finanční správě), k níž náleží mj. i daňová kontrola (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017 - 34, nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 84/2018 - 49, a v něm odkazovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatelky, že příslušnost územního pracoviště, které je blíže sídlu daňového subjektu, stejně jako požadavek na odůvodnění volby konkrétního územního pracoviště, vyplývá ze zásad vstřícnosti, přiměřenosti, účelnosti a rovnosti. Stěžovatelka blíže nevysvětluje, jak se uvedené zásady v této věci uplatní a z čeho konkrétně vyvozuje to, že je z nich možné dovést místní příslušnost konkrétního územního pracoviště. Na tomto místě je proto třeba zdůraznit, že rozsah a obsah posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace stížnostních bodů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Kasační soud proto může na uplatněné námitky reagovat pouze adekvátně obsahu kasační stížnosti, a zcela proto odkazuje na pečlivé vypořádání žalobní argumentace provedené městským soudem v bodech 46 až 48 napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje.

[18] Jak již soud vysvětlil výše, daňovou kontrolu může zahájit dokonce i jiný finanční úřad než ten, v jehož obvodu má daňový subjekt sídlo. Nadto Nejvyšší soud poznamenává, že územní pracoviště pro Prahu 5 a Prahu 6 jsou od sídla stěžovatelky umístěna ve srovnatelné vzdálenosti, a nejedná se tak ani o zjevné vybočení ze zásady rychlosti a hospodárnosti.

III.2 K povinnosti žalovaného sdělit důvody zahájení daňové kontroly

[19] Stěžovatelka opřela svoje tvrzení o povinnosti žalovaného sdělit důvod zahájení daňové kontroly zejména o judikaturu Ústavního soudu, konkrétně o náleze ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Jak ovšem upozornil stěžovatelku již městský soud, uvedená judikatura byla překonána stanoviskem pléna ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11. Na stanovisko navazuje i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, která tyto závěry potvrzuje a dále rozvíjí. V rozsudku ze dne 16. 6. 2022, č. j. 9 Afs 237/2021 - 37, kasační soud uvedl: *„Daňová kontrola má preventivní význam. Jejím zákonným předpokladem není existence (konkrétních) pochybností o správném stanovení daně, proto nelze po správci daně ani požadovat, aby při zahájení daňové kontroly jakékoliv pochybnosti uváděl (viz stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11). Může-li správce daně zahájit daňovou kontrolu zcela namátkově (bez jakýchkoli pochybností), tím spíše ji může zahájit, pokud určitým podezřením disponuje; ostatně nezřídka správce daně daňovou kontrolu zahajuje na základě podnětů veřejnosti nebo informací, které se dozví od jiných orgánů veřejné moci (viz rozsudek*

ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Afs 210/2018 - 53, bod 17). Neplatí však, že by správce daně bez dalšího musel o každém podezření daňový subjekt okamžitě informovat, resp. že by sdělení konkrétních pochybností (důvodů) bylo podmínkou pro účinné zahájení daňové kontroly (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 4 Afs 57/201430, body 23 až 25, včetně tam citované judikatury; popř. též rozsudky ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 Afs 185/22016–23 nebo ze dne 1. 4. 2020, č. j. 1 Afs 340/2019 - 36).“

[20] Pokud stěžovatelka tvrdí, že městský soud nevzal v úvahu skutečnost, že se v tomto případě jednalo o kontrolu namátkovou, lze odkázat (stejně jako již učinil městský soud v bodě 59 napadeného rozsudku) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 Afs 189/2022 - 23, který výše vyslovené závěry vztahuje jak na daňové kontroly zahájené na základě konkrétních podezření, tak i na kontroly namátkové.

[21] Stěžovatelka dále namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s její argumentací opřenu o názor obsažený v komentářové literatuře. To je podle stěžovatelky v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, konkrétně s nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03, podle kterého argumentuje-li účastník řízení názory právní vědy nebo judikatury, musí se s nimi obecný soud vypořádat. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však plyne, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[22] V tomto konkrétním případě Nejvyšší správní soud uzavřel, že v kontextu uvedené judikatury neměl městský soud povinnost vyjádřit se ke všem argumentům stěžovatelky, pokud jsou jednoznačně vyvráceny ustálenou judikaturou (zde stanoviskem pléna Ústavního soudu, jehož judikatura je pro soud závazná), na niž městský soud odkázal a podrobně ji rozebral (bod 55 napadeného rozsudku).

III.3 K povinnosti žalovaného vydat před zahájením daňové kontroly výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu

[23] Stěžovatelka tvrdí, že městský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že žalovaný zahájil kontrolu z toho důvodu, že měl konkrétní pochybnosti o plnění daňových povinností stěžovatelkou. To podle stěžovatelky dokládá oznámení žalovaného o zahájení kontroly ze dne 20. 4. 2022, ve kterém je uvedeno, že žalovaný má pochybnosti o uplatnění nadměrného odpočtu zdanitelných plnění od konkrétních dodavatelů stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se i zde ztotožňuje se závěry městského soudu. Ten v bodě 58 napadeného rozsudku konstatoval, že tvrzení stěžovatelky nemá oporu v obsahu správního spisu. Jak kasační soud ověřil ze správního spisu, oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne

pokračování

20. 4. 2022 neobsahuje nic, z čeho by bylo možné tvrzení stěžovatelky o existenci konkrétních pochybností žalovaného dovodit.

[24] Městský soud odmítl rovněž argumentaci stěžovatelky, podle které byl žalovaný před zahájením daňové kontroly povinen vydat výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Stěžovatelka v kasační stížnosti cituje část usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, podle které „*dozví-li se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určita daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, k podání dodatečného daňového tvrzení.*“

[25] Jak již v napadeném rozsudku uvedl městský soud právě odkazem na usnesení rozšířeného senátu, správce daně nemá povinnost vyzvat daňový subjekt za situace, kdy před zahájením daňové kontroly nedisponuje informacemi o tom, že daňový subjekt neplní daňové povinnosti, případně tyto informace nejsou dostatečně konkrétní a přesvědčivé na to, aby bylo možné výzvu vydat. Za těchto okolností lze od výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení upustit a bez dalšího u daňového subjektu zahájit daňovou kontrolu. Zároveň rozšířený senát dodal, že povinnost postupovat nejprve podle § 145 odst. 2 daňového řádu se neuplatní také tehdy, zahajuje-li správce daně daňovou kontrolu bez konkrétních důvodů vztahených ke kontrolovanému daňovému subjektu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Afs 364/2018 - 76). Ani tato námitka proto není důvodná.

III.4 K námitkám o dosud neschopené daňové kontrole

[26] Konečně stěžovatelka v kasační stížnosti také zopakovala žalobní námitky týkající se daňové kontroly zahájené žalovaným dne 21. 6. 2021. Podle stěžovatelky i v tomto případě provedl kontrolu místně nepřislušný správce daně, který navíc postupoval *ultra vires* (mimo svoji pravomoc). To z důvodu, že kontrolu zahájil na základě podnětu osoby, která vede se stěžovatelkou osobní spor.

[27] Kasační soud se i v tomto případě ztotožňuje se závěry městského soudu, totiž že námitky vůči této daňové kontrole překračují meze dané žalobou, resp. žalobním žádáním. Předmětem řízení před městským soudem, jak jej vymezila v žalobě stěžovatelka, byla pouze daňová kontrola zahájená dne 20. 4. 2022. Námitky zpochybňující zákonnost jiné daňové kontroly proto nejsou jakkoliv relevantní a nemůže se jimi věcně zabývat nyní ani kasační soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační

stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu